

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwo.č da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjatý,
Duši datý,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Budyschin

24. januara 1926

Bauzen

Čištčé a nakład Čsmolerjez knižicziščetnje a knižarnje sap. družst. s wobm. ruł. w Budyschinje.
Wułhadža łóždu šobotu a plačzi bértlětnje 78 kótnych pjenjełtow.

3. njedzela po Čiřoch kralach.

Rom. 12, 17—21.

Napominacž ke křesćanskim počinkam a wožebje k lubosći chze naž dwanaty staw Pawoleho lišta na Romskich, sa prawje křesćanske žiwjenje jara wažny staw, s kotrehož ku wsate tekstny sa njedzela po tšjo čkralach. Ale šhto je žro wschittkich japoschtokskich napominanjow?

„Njedaj šo štemu pschewinncž, ale pschewin ty to šte je dobrým!“

„Čłowjek bycž rěka bėdžer bycž“, tute šłowo je něhdy nihtón prajil a to trjehi pschedewschēm sa křesćizijana. Že-šo žyke žiwjenje je wulke bėdženje. Wón ma šo prózowacž, šo jako dobnycžer s tuteho bėdženja wuńdže, to je jeho nadawł a džěło; ale kaš husto podležimy.

Na čzim leži, šo my tak husto njepschewinjemy to šte, ale podležimy, to njeh je naše přenje prašenje. A te dru-že: kaš a na kaške wašnje móže nam šo poradzić, to šte pschewinncž s dobrým?

1. Šhto je na tym wina, šo my tak husto w našim bėdženju podležimy?

Pawoł wupraji trojake: „Njedžeržče šo šami sa mudrych; njepłacžče nikomu šłóscž se šłóscžu a kėdžbujče přiedny na šo, šhtož čžebne je psched wschēmi ludžimi.“

Žene njeshožo we wobłhodnym žiwjenju po druhim, semjerženja a powodženja, tak čžitamy pschezo a pschezo šašo w nowinach. Nam šo šda, jako njeby ženje kónž było s tynmi njeshožemi. Šdže woštanje tu čłowješt rošum, kiž je hižom tak wjele wunamakał? Šhto móže tu čłowješta mudrosć čžinicž? Bjes rady a možny šteji čłowjek psched tajkimi

podawłkami. A s tutych wschelatornych šłóšow šłoškimy jene napominanje: njebudžče tak hordži, šo mēnicže, wscho wob-tnježicž móž. Njedžeržče šo šami sa mudrych!

Sakaš mudrych džerža šo tola tak husto čłowjekojo! Woni mēnja, se šwojimi šamšnyimi mozami žyky šwēt šej dobnycž móž a wscho srošymicž abo tola lēpje srošumicž hacž drusy ludžo. To je jena šłabosć, na kotrejž my wschitžy čžerpimy. A psches to pschińdže, šo njehamy žanu radu wot druhich bracž, šo chzemy wschudžom šwoje prawo mēčž a šo njemóže žadny čłowjek naž lēpscheho wucžicž a to tež we wēzach, kotrejž njeshošumimy, a s teho nastanje potom šwada a njejednota w domje a powołanju.

Šdnž je čłowjek hordny a na mēnjenja druhich njepošku-cha, potom špyta tež šebi šam pomhacž a šo wječžicž. „Nje-šłacžče nikomu šłóscž se šłóscžu,“ praji japoschtok Pawoł. Šhto njeshaje šłowo: kaš ty mi, tak ja tebi; šhtož tebi ludžo čžinja, to čžin ty jim tež! Psches tajke šadžerženje powjetšchi šo hišcže hubještwo w šhromadnym žiwjenju a njeje ža-dny kónž se šwadu a njejednotu. Šhto je lēpje: hdnž prajišč k šwojemu bližšchemu: „ty mje hidžišč, ja budu čže tež hi-džicž“ abo hdnž prajišč: „ty mje hidžišč, ja paš budu čže lu-bowacž“? —

Ně, chzemy pschezo a pschezo šašo na našeho Šbóžnika hladacž, kiž je w ponižnosći a lubosći wschitku šłóscž s do-brym šaplacžik. Wječenje je tola Boža wēž a my to nima-my čžinicž, šhtož je po prawom Bože prawo, wjele bóle „kėdžbujče přiedny na to, šo byšcže čžestni byli pschede wschē-mi ludžimi!“

Ludžo maja jara bkukej wocži, hdnž na šo šamnych a na

řwoje řmyřki hladaju. Na nich leřa zple wulke horn řrě-
chow, a woni je njewidřa. Ale řdnř na bliřřřeho hladaju,
tehdy řtej jim řich wocři jařniřřej hacř řana toczena řchleń-
za. Na nich řo řořdeho najmjeńřřeho prošřřa dohladaju.
Nětko pař budř twoja řtarocř řa, řo teř ani najmjeńřřeho na
tebi njewohladařu.

„Sswětko teho řwěta, řól teje řemie,“ to bycz, řada wot
nař nařř Anjes řesuř w řwořim předomanjũ na horje.
Řakle přřes nařře řhromadne řiwjenje a přřes wobřhadřenje
je řobuczłowjetami mōřemũ pořasacz, řajřeho duřha a řmy-
řlenia my řmy. Řacz řmy njewōlnizy řwořich řadořřřow
abo hacř jako dobyczřerjo ř teho řědřjenja wuńdřemũ. „Nje-
daj řo řtemu přřewinycz, ale přřewinř ty to řle ř dobrũ!“

2. Ale ř řajřej mořu budřemũ nad řřym dobycz? Řawoř
mjenuje nam řři mořy, a to mořy řměrniwōřře, mořy dowěrnũ
na Boha a mořy lubořře ř njepřřecřelej.

„Ře-li mōřno, tař wjele hacř na wař je, dha dđerřře
měř je wřřemi ludřimi.“

Bořuřel njeje přřezō mōřno, je wřřemi ludřimi měř
dđerřecř. Eliãej njebē mōřno, měř ř Baalowyimi měřřniřa-
mi a je řwořim řralom dđerřecř. řan řřřřeniř njemōřřeře
ř piřmawuczemũ a řarijeřřřimi řwořeho cřařa w mēřje
řiwũ bycz. A njeje řamo řhřřřřř prajř: ja njeřřym přři-
řhoř, měř přřinjeřř, ale mjecř?“

Teř řa nař njebudře přřezō mōřno, je wřřemi ludřimi
měř dđerřecř. řaj, řuřto dořř njemē to tař bycz! řam,
řdřeř řo wo Bořu wēř jedna, dnyřimũ my řhroblořř a horli-
wōřř mēř, tutu drořu wēř řařřupowacz. My cřeřřimũ řa
řwořu wēřu, ale řdnř njemōře řinař bycz, řřemũ řa nju wo-
jowacz. řař wjele, hacř na nař je, řřemũ my mēřne a cři-
ře řiwjenje wjeřř, ale teř tōn najlēřři njemōře w mēřje
řiwũ bycz, řdnř řo řtemu bliřřřemu njepodoba. My byřimũ
řbōřni byli, řdnř mōřli je wřřemi ludřimi měř mēř, ale
řbōřni budřemũ jenoř, řdnř mamũ měř ř Bohom přřes nařře-
ho Anjesa řesom řhřřřa.

řřtōř ma měř ř Bohom a — tař wjele hacř na nař je
— teř ř ludřimi, tōn dowēři Bohu, řo budře tōn to dobre
řřřřřowacz a to řle řřřřřacz a wjeřřicř. „Njewjeřřcře řo
řami, moři najlubřři, ale dajcře mēřto řnēwu Bořemu!“

Wjeřřenje je řadanje naturřřeje wutrobũ. řako nařř
řbōřniř řřřře do řerušalema cřahnycz a řamaritanřř
jeho horje njewřřahu, dřeřřřřaj jeho wuczomniřřaj řakub a
řan: „Anjeře, řřeřř-li, dha řřemōj mōj řjeknucz, řo by
woheń ř njebyes panyř a řpalř řich, jako Elias cřinjeřře?“
Ale řesuř jeřu řrucře powuczři.

řřtōř řo řam wjeřři, cřini to, řřřř je Boře prawo.
řswěrnũ řřeřřřan dře řa řwořim řbōřniřom, řř řařo nje-
řwarjeřře, řdnř řwarjenũ bē, a njebrořeřře, řdnř cřeřřje-
ře; ale wōn to poruczři temu, řotryř prawje řudři. řdnř teř
je řa nař řřabnyř cřłowjetow řuřto tař cřeřřo, modlitwa cřini
nam to lořřo, dawa nam cřeřřliwōřř wutracř a pořřliui
nař ř temu, to řle najpřjedũ w nař a potom w njepřřecřelũ
přřewinycz.

Wřřetoř to najcřeřře, ale teř najřřařniře je tola lu-
bořř ř njepřřecřelej. řuta lubořř je řřona teje lubořře ře
bliřřřemu. Wřřetoř přřes nju řo přaczř řle ř dobrũ.
řona je nanajpodobniřřa lubořři Bořej, řotryř řwořemu
řřōnzũ dha řřhadřecř na řřř a na dořřř a dawa deřřcz na
prawũ a na njeprawũ, a je nanajpodobniřřa lubořři
řhřřřřřowej, řř je řa nař wumřē, jako řřře njeřře-
cřeljo bēřimũ (Řom. 5. 10.) Wřřes lubořř a dobre řřřř
mōřemũ wřazũ dořřcz hacř přřes řwadũ a wjeřřenje, potom

nahřomadřimũ řehliwe wuhlo na řřowũ nařřeho njepřře-
cřela. Ale najřřařniřři wuřřeř tajřř řehliwyř wuhlow
je, řdnř nařř njepřřecřel něřřto pŕtnje wot wohnja řhřř-
řřřowej lubořře.

řako řwořatũ řernřard na řmiertnym řořũ leřeřře, mō-
řeřře wōn prajicř: řři wēřy řym ja řořdn cřař lubo mēř: „ja
njeřřym niřořo ř wotmŕřlenjom řnēwař, ja njeřřym řenje
přře wjele wo řebi řam dđerřař, a ja njeřřym řo na něřim
wjeřřiř.“

Lubořř, poniřnořř a řcřeřřliwōřř maja teř w nařřim
řiwjenũ tute wulke mořy bycz, řotreř nař wjedřeja ř doby-
czũ. řohodla „njedaj řo řtemu přřewinycz, ale přřewinř ty
to řle ř dobrũ.“ řamjeń. R. w R.

řpokořene ředřenje.

Řowjeřřta ř cřařa řhřřřřřoweho.

řpiřřa řristina řonowa.

řřře d řř o w o.

řu wōřjewjamy řařo powjedancřřo nam deřje řna-
teje řpiřřaczelři. Wēřmũ, řo řu nařři řserbja rad cřřitalř
„Wotrocřř“ a „Bjes Boha na řwēře“, powjedancřřy,
řotreřř řristina řonowa napřřařa. řeje domiřna je
řtara řura w poľnořno-wjeřřornej řuhersřej. řona
řnaje řwořu domiřnu, řwōj lud a řwořu ewangellřu wēř-
ru; wřřem řřřom řře je řwořimi řpiřřami řřřicř. ře
řutymũ je dořřřa, ewangellřu wēřu w tajřř wjeřřřřř
a mjeńřřřř powjedancřřřř rosřřeřecř a do wutrobow
řařřeřřeřecř. řute řu tehodla teř do wřřelactřř dru-
hřř řeřřow je řřowactřeje přřeřře, wořebje teř do
němřřeje. řuto powjedancřřo je řřubjeneho řraja a
ř cřařa nařřeho řbōřniřa přřeřřeřemũ a wōřjewjamy,
řo by tajřř řpomōřnu řřřřu teř pola nař dořřnalo.
řa řamřnu řřřřu řtej teř přjedũ nařpomniřenej powje-
dancřřy do řniřřow řwřřanej, řo by řebi jej řořdn řa
řnadny pjenjes řupicř mōřř; w řsmolerřej řniřřni a
tehorunja na wařřřř řaractř ř lořřej přřř dořřanjeře
řniřřy: „Bjes Boha na řwēře“ a „Wotrocřř“.

řristina řonowa piřře 5. řeptembra 1897 w řawo-
dře ř tutej řniřřy něřdře tole: „Wēřnujo řam tutu po-
wjeřřtu, mam to jene ředřenje, řo byřřeře řy, řu cřřita-
jo, řelřo řohnowanja ř njeje mēři, řelřoř řym to ja mēř-
řa, řu piřřo přři wotewřenej bibliji a mēřo řartu řa-
leřřny přřed řobũ. Wēřm, řo je řesuř dřenřřa řřřeře
runje tař ř řeřřřom wřřem cřłowjetam, řař je to byř
přřed řeřřřřřřřř. řje je wuřřrowiř, řas teř wuřřro-
wi; wōn lubuje nař wřřřřřř. řřtōř ř njemu přřřř-
dře, tomu jeho ředřenje řpokořř a pořřohnuje jeho ř wēř-
nym řohnowanjom. Wobřwēdcřřũ, řo je mi biblija
wot tehdy, řo řym ře Anjeřej řesuřej přřřřřř, zple
jařna, a řadny dwēř njetřřřř wřazũ mořu wutrobũ;
řym řwēřřena a řpokořena.

ř řo by řas tuta powjeřřta pořřnuřa ř tomu, řř-
řicř Anjeřej řesuřej. řo by byřa wēřna řřřř! řřřřdře
řas doba, w řotreřř budře řesuř řralowacz; tehdy
njebudře jemu nařřřř řřřřow řřeřa. řřenřa je
řřeřa a je řada. řuř řřřřmũ jemu dřenřřa!“

ř tomule řich wřaz a wřaz dowjeřř, řře nařře
řopjeńřo je řwořim mjenom a řeřřom: „Řomřaj řōh“
řřřicř, řewař a ř řutym přřeřřřřom wořebje. řjeř
řo jemu to radři. — —

I.

„Jedyn hólz je tudy; tón ma pjecz jédžnych
postrutow a dvě rybje!“ Jan. 6, 9.

„Wótče Jakubje! Wótče Jakubje! Kať derje, so by so
stónčnje wrócziť! — Ow, s čžim to pschihadžesť? Sny jeho
widžal?“

„Saj, mój byno, bym jeho widžal a tež kňschať! Khwa-
lenn budž Bóh Abrahamowy a Sswjaty Israelski, so je sažo
po dohich létach pósklať kwojemu ludu profetu!“

„Ach, sčto je wón tebi, mój wótče, prajik?“

„Mi? — O mój byno! S nim powjedacz, njebě možno!
To hebi ty ani pschedstajicz njemóžesť tu wulku bytu ludu,
kotraž tam byla a póskuchať! — Ale, moje džęczo! Njesa-
džeržuj mje dlěje! Za měť tebi hišće jara, jara wjele po-
wjedacz, ale ja dyrby hnydom domoj k swojim wowzam!
Tutsje pak, hdyž sažo pschindu, powěm tebi wschitko! Bo-
žemje!“ — —

Takle so rosmokwjeschaj blisko Genezarethského jěsora
schědžiwý starz, podobny na stareho patriarcha, a młody rjann
hólczez s čžemnymi wložkami a čžornymaj wóčžkomaj. Njebě-
schtaj s pscheczelistwa; starz njemějesche do zyla nikoho wjazny
s pscheczeliwa, hólczez jeno macžet, sa kotruž so s rybnýkóje-
njom starasche; tola druhi swjast jeju wjasasche, wutrobna
luboicz, takraž to druhdy hromadu wjedže samotnych.

Wótz Jakub bydlešche wyšoťo na horach; tam pašesche
kwoje hadťo. Tak huťto, kaž so desččowy čžas pschibližowa-
šche, čžetasche s nim do dolinow, pytajo w nich wulchow sa
čžasť krotteje jny Palestiny. Tola lědma by po tutej sažo
čžopke kłóncžko sakwěčžiko, by sažo se kwojimi wowzami
čžahnyť horje do hór; s tutnych móžesche so roshladowacz po
zplym kraňnym jěsorje Genezarethskim a po paradiskej kraji-
nje doťoto wokolo njeho.

Hólczez bydlešche w maľej rybarškej kžěžzy, blisko jěsora.
Jemu rěťachu Jonathan. Swojeho stareho pscheczela sa-
starowasche je kuschenymi a čžerstwymy rybami.

Bě to dvě lěče, so běschtaj so jesnaťoj, a to dužny na ju-
trowny kwojedžen do Jerusalema. Wótz Jakub kžodžesche
kžodolětnje na tutón kwojedžen a bě wsať pod kwoj schit ma-
leho hólza, kotruž bě k přenjomu rasej dužny do města kwojate-
ho žedjenja, a to sam, doťeľž bě jemu macž skhorjela a nje-
mohľa so nastajicz na tajki daloki pucz. Na tutym dalokim
puczowanju běschtaj so pscheczeliťoj, a w Jerusaleme hišće
bole, hdyž Jonathan njewusta, so napraschowacz muža, we
Božim jatonju nashonjeného sa Božimi klužbami a sa na-
dobnym kwojedženjom.

Ach, tak je dyrbjal hólczez placz, jako bě do templa
sastupil a jako tam w hodžinje sapalneho wopora wukňyscha
sta hudžbnikow na harfach hracz, tak so to kłincžesche, kaž
jeniczki hólž, a sta spěwarjow spěwachu k tomu. Wopory so
palachu, krej čžeczesche a kur kadjenja postupowasche wysche a
wysche! A w čžemnu templa, bohacze se skotom wudebjene-
ho, widžesche kwojatotajny sawěschť, sa kotruž nješmědžesche
nichtón stupicz kžiba wyschi měschnik, — a tutón tež jenož
s kwoju wopora. Ow, tak bě tu tola wschitko tak potajne a
krafne!

A k tomu telko měschnikow a lewitow w dohich drastach!
A te wulke byty putnikowazeho ludu, kotrež njeběchu jeno
pschischke s Palestiny ale tež s dalokich póhanskich krajow, so
bychu widžale to něhdy tak nadobne město Dawitowe a Salo-
monowe a woprowale sa kwoje hrěchi.

Tako potom sažo s Jerusalema puczowaschtaj, wsa wótz
Jakub Jonathanu kžobu do Bethlehema; tam pokasa jemu

Raheliny row, tam hebi powjedaschtaj wo patriarchu Jaku-
bje a wo jeho bynach.

Ssedžeschtaj tam w kłódku palmow pschi rowje kwojeje
pramacžerje, — běschtaj džě wobaj s roda Benjaminoweho;
tu sapoczja samyblenny starz powjedacz wo pobeňdženju, kotrež
jeho hišće dženkja s wohenjom młodošče napjelnjowasche a
zply wutrobu hólczezja jimasche.

Powjedasche, so bě psched 30 létami pažť s wjele druhi-
mi pastrjemi stadľa tu na Bethlehemschich pastrwischčach.
Wón, bywajo kžobu najmłódschi, bě měť nóznu stražu. So
njeby drěmnyť, spěwasche hebi psalm: „Tón Knjes je mój
pastr!“ hebi myšľo pschi tym na kławneho krala Davita, tak
tež tutón wowzy pašesche, doniž jeho Bóh Knjes njesčžiniť
najprjedy dohncžesťeskeho rjela a potom krala.

Ssebi tak rosmokwlujo, so je tuto Bethlehem narodne
město Dawitowe, běchu jemu kłowa pschypadnyťe, kotrež bě
krotko prjedy w synagozy kňschať: „A ty Bethlehem Ephra-
ta, kiž by maľa mjes tykžami w Judze, s tebe dyrbi mť
pschincž, kotruž budže na Israelu Knjes, kotrehož wonkžód
je wot spoczatka a wěčnosťe byť!“ — Micha 5, 1. — Bě he-
bi rospominať, tak bě jedyn s pschitomnych pišmawucžennych
tutu schtucžku wukładowať: mjenujžny: s Bethlehema dyrbi
pschincž tón kłubjenny wulki kral israelski, tón Mešias, kotre-
hož by wschitžny profetojo wěschčžili, wo kotrymž wošebje Da-
niel kweđčži: „Tón da jemu mōz, čžesč a kralestwo, so bychu
jemu wschitžny ludjo, narody a jasnki klužili; jeho mōz je
wěčžna, kiž njesaňdže a jeho kralestwo bjes kōnža.“ — Dan.
7, 14. — Na to bě druhi stanýť a čžitať: „Sa woľach moje-
ho byna s Egyptowskeje.“ Bě wobkručžik, so niž s Bethlehe-
ma ale s Egyptowskeje pschincž ma tón israelskemu ludež
kłubjenny Mešias.

Tole wscho bě hebi Jakub tam s nowa w nōžnej čžišchi-
nje pschemyšľowať a s zplej duschu pschať, so by Jehova
kwoje kłuby dopjelnil a kłubjeného Mešiasa pósklať. Pschi
tym bě sapoczjať so modlicž wo pschindženje toho schilo (ry-
čžerja) a Immanuela. — 1. Mōjš. 49, 10. —

(Pokracžowanje scžěhuje.)

Zyrkej a stat.

Bamž Pius XI. je kwojatemu lěťeľ 1925 hnydom jene
dalšche pschidať. Doťeľ budže to 4. oktobra 700 lět, so je
kwojatny Franziskus s Assisi wumrěť, dyrbi to lěťo 1926 jene
franziskanške jubellěťo byčž; w nim traje putnikowanje do
Roma dale a sa nje by postajenja wo wotpušťach wobnowje-
ne; wotpušť dostanje tón, kiž w postajennyh čžasach pjecž
krotčž wěšte Bože domy wopnta. — Bamž je sa romiško-katoliške
zyrkwe zpleje semje tež scžěhowazu modlitwu poruczil, kotraž
dyrbjesche so pschi „wukwojecženju čžłowjeskeho naroda sa
najkwojecžischu wutrobu Jesuřowu“ spěwacz: „Budž Ty se
kralom tež nad tymi, kotřž by s wopacznyimi wuczbyami sa-
mnyleni abo s dželenjom wot zyrkwe wot Tebe dželeni: swo-
kaj jich wróczo k wěstemu městnu wěrnosčže a k jenej wěrje, so
by to byť bōrsny jedyn pastr a jene stadľo!“ Esťschisch, evan-
gelški kšchescžijano!?

Wschelke s bliffa a s daloka.

Psches wošady pōndže bōrsny pókelniťa nascheho Drijež-
džanškeho doma diakonikow, tak psches wošady Lubijskeho
wokrješa w februaru. Wona šbēra dary lubosčže sa štutki
lubosčže, sa dom diakonikow a jeho wustawny, schťož wě, telko
hubjenštwu a srydobny w tutnyh wuczeka pyta a namaka, a

šchtóž wopomni, hdyže wšchudžom našče diakonikny w službje lubosćje džělaja a štutkujaja, tón šo nješomdž, tu pomozny dar woprowacž, witawšchi tutu pójelnizy i lubosćju. Wona budže wěšće rad swólniwa, dróbnjšeho wo tym a tamnym wšchěm, kiž šo ša to šajimujaja, rozpowědacž.

Šacž to šnamjo polěpšchowanja? „Němšća šteji i kina- mi hnydom ša Ameriku!“, tač pšchipowjedaju nowiny. Ame- rika měješče šrijedž lěta 1925 na 16 000 kinow i 8 000 000 městnami, Němšća 3 600 i 1 275 000 městnami, Šendželšća 3584 i 1 100 000, Šranzowšća 2650 i 662 000 a Štalšća 2150 i 600 000 městnami. Pšched krotkim buchu w Barlinje tji hoberšče kina dotwarjene, kotrež šu rum a šredki ša telko wo- hndlerjow špóžeraše.

Šyrtwinšće powěšće i Nješwacžidła 1925. Narodžiko je šo 76 džěczi, 39 hólzow a 37 holzow, mjes nimi 8 nje- mandželškich. Pšchipowjedanjow bě 38, wěrowanjow 32. Šemrěko je 32 wošobow, 14 mužškich, 10 žónškich, 8 džěczi. Špowjednych bě 2927, 1174 mužow, 1753 žonow, 1853 Šser- bow, 1074 Němžow. Woprawjenjow domach bě 109. Šswój ššchćenški šklub 62 pacžerškich džěczi wobnowi 27 hólzow, 35 holzow, 26 šerbškich, 36 němškich. Wunowšcht škollektow bě 593,49 hriwnow. Nimo teho šo woprowašče 480,42 hriw- now.

Š Šrodžišchcja. Narodžiko je šo 47 (56) džěczi, mjes ni- mi 2 morwo narodžene a 6 njemandželškich, a to 19 (25) hól- zow a 26 (31) holzow. Wot tnych 45 džěczi, kiž šu šo žiwe na- rodžike, štej w běhu lěta šašo 2 šemrěkej. Še šo mjenujzny na- rodžiko w Droždžiju 10 džěczi, w Rašojdach 8, w Šrodžišchcju a Škaneczach 5, w Bělej Šorje, Nješhornju a Šortnizy 4, we Wozynje 3, w Břěšňach a Wěšowach 2 a we Wuježku žane džěczo. Pšchipowědanych šu 23 (13) porow, šwěrowanych 17 (9) porow. Šemrěko je 16 (32) wošobow a to 10 mužšeho a 6 žónšeho rodu, šacž do 14. lěta šwojeje štaroby 6, mjes

14. a 40. lětom žana wošoba, mjes 40. a 50. lětom 1, mjes 50. a 60. lětom 2, mjes 60. a 70. lětom 3, mjes 70. a 80. lětom 2 a mjes 80. a 90. lětom 1 wošoba. Špowědných bě 1995 (2232) a to 839 (946) mužškich a 1156 (1286) žónškich, 1502 (1734) Šserbow a 493 (498) Němžow. Pacžerškich džěczi bě 38 (53), 20 šerbškich a 18 němškich. Wunowšcht šbėrtow je był 802,10 hr. Wšchšče toho 406,30 hr. ša mižionštwo mjes pó- hanami i mižionšeho šašchcžika šadny woštarja, wot wopra- wjenjow a wot čžitarjow „Mižionšeho pošola“.

Š Wóšlinta. W naščeje wošadže je šo w lěcže 1925 na- rodžiko 60 džěczi, 29 hólčžkow a 31 holčžkow; mjes nimi bě 6 njemandželškich. Morwonarodžiko njeje šo žane. Pacžer- škich džěczi běšče 60, kotrež buchu njedželu Šalmarum šonfir- měrowane. 30 porow šu wěrowanych. Šedyn por měješče pšches Wožu hnadu šwój šloty šwaš. Šožohnowanje tutoho pora běšče w Božim domje a jena džowka šwjecžesče i do- bom šwój šeleny šwaš. Špodžiwne mała běšče licžba še- mrětných, mjenujzny 27; najštaršcha wošoba běšče 85 lět pšche- krocžika. Licžba špowědných hošczi je bohuzel dale wróczo šchła na 1994, i kotrychž je 57 šwjate wotšasanje domach wu- žiwašo. Šbėrka pšchi mižionškim šwjedženju wunješe 105,72 hr., mjes tym šo powšchitkowne šbėrki pšchinješechu 144,78 hr. a šbėrki ša wošadne potrebnosćje 114,33 hr. Wšchšče toho ššadowašče šo do Božeho šašchcžika 115,02 hr., tač šo je wšcho šhromadže 479,95 hr. „Mižionški pošol“ čžita šo jenož hišchcže w 100 exemplarach, „Šomhaj Bóh“ w 34 šwójbach.

Šištowanje: Šk. šararjam: našch njedželniš njedosta hišchcže wšchě wošadne rosprawy i lěta 1925, wošebje niz še pruškich wošadow; prošy naležnje wo tute. —

Š. w M. ša Šept. — Š. w Šu. ša Šeg.

Šamokwity redaktor šarac Wšrgacž w Šošacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

za pěkne mjenše a wjetše džěci křescanskich štaršich.

Podawa Arnošt Šerbo mil.

XXXI.

Jedyn znamjenity muž, kiž běše lubowany pola khu- dych runje kaž pola bohacych, dokelž běše lubosćiwý a šsprawny ke kóždemu, powědaše tutón podawk ze swojeho žiwjenja: „Jónu mje wuj widžeše, kak ja žabu čwilowach a praješe: Rad bych wědžal, čehodla to činiš, hdyž ze psom, ptačkami a karniklemi tak lubosćiwje wobkhadžeš? Ja jemu wotmołwich: Žaba je hrozna, mazana a njewužitna. Wuj na to rjekny: „To je móžno, je to hinaše štworjenje hač sy ty: ma hinaši napohlad hač pos, ptak abo karnikel, ale žaba njeniči druhe štworjenja tohodla, zo wuhladaju hinak kaž wona. Tu hroznu wosebitosć maju jenož ludžo.“ — Dolho sym přemyslowal wo tom, štož mi tehdy wuj pra- ješe. Ženje njejsym potom z kamjenjom mjetal po žabje, a prócowal sym so, zo bych był lubosćiwý ke wšitkim lu- džom.

Je jara hrozne, hdyž pachol abo holca w šuli sebi myšli, zo je něšto wjacý abo něšto lěpše hač druhe džěci, tohodla, zo ma bohacych štaršich abo lěpje wuknje, a jara hrozne je, hdyž so džěci wusměwaju sobušulerjam, abo so žich njedótkaju tohodla, zo nimaju pěknu drastu, abo řeča druhu řeč hač woni.

Knjez Jezus wučěše swojich wučobnikow, zo bychy wobkhadžowali ze wšěmi ludžimi jako z bratrami, dokelž so modlimy k jenomu njebjeskemu Wótcej a smy kaž jena

swójba. Wučobnicy často njerozumjachu Knjezej Jezusej, ale pozdžišo jim Bóh luby Knjez pokazowaše, zo chce, zo bychy wšitkim ludžom jenak služili.

2. Maćerňi pomocnicy.

Maći boleše hlowa a tuž džeše horje so lehnyć.

„Je mi jara žel maćerki,“ zdychny sej Haňžka.

„A mi tež,“ přihosowaše Jank.

„Kak jara je čí jeje žel,“ prašeše so Jurk.

„Mi je jeje tak žel, zo póndu a naščipam pyšny korb drjewa a nazběram třěški k zatepjenju.“

„Ach, ja hižo wěm, što myšliš!“ rjekny Haňžka. „Mi je jeje tak žel, zo du ju prosýc zo by mi dowoliła, přihoto- wać wječer.“

„A ja būdu pomhać blido kryć a nadobu wutřewać,“ poškići so Jurk. Myslu, hdyž maju ludžo woprawdže z ně- kim sobuželnosć, to su hotowi, jemu pomhać.

3. Što by Marka mohla dokonjeć.

Marka běše jenož šesć lět a běše při tom na svoje lěta mała. Hdyž přindže do šule, jara žedžeše, „něšto dokonjeć za Knjeza Jezusa.“ „Ale sym tak mała,“ pozdychny sebi, „a tuž ničó njeje, štož bych mohla dokonjeć.“

Džed slyšeše što wona praji a zawola: „Štó pak mi woč- čini nowiny a namaka nawoči a přinjese z blida knihu?“

„A štó pak nawleknje bančík do mojeje kapy, a da mloko kóčcy do taleřka?“ rjekny wowka.

„A kotra mała holčka přinjese mi črije?“ praješe nan.

A tu džed hľadžeše brune włoski Marcýne a rjekny: „Kóžda mała službička, kotruž rady dokonjamy, je radosć za Knjeza Jezusa.“